

hvad der er en Oppositions Opgave i Verden, dersom det ikke skulde være den at kontrollere Regjeringen, ikke skulde være den at passe paa at fremdrage Regjeringens Feil. Jeg tror i altsald, at dette er den europæiske Opfattelse af Oppositionens Betydning, og saalænge det ikke er lykkes det ærede Medlem at overbevise Europa om Nødvendigheden i denne Opfattelse, bør vi vistnok blive staaende derved. Men de ærede Medlemmer have ogsaa en anden Betingelse for at være Opposition, og det er den Resignation, hvori jeg antager, at de ærede Medlemmer have haft en rig Leilighed til at øve sig i de forløbne Aar; thi det er ganske vist, at Oppositionens Sværv, hvor vigtigt og betydningsfuldt det end kan være, dog ikke altid er saa taknemligt som Regjeringspartiets. Oppositionen har ikke den nærliggende Udsigt til at se Frugten af sine Anstrengelser. I den Henseende vil det være let for de ærede Medlemmer at døje denne Skjæbne, thi de have jo i 4 a 5 Aar været Regjeringsparti uden at se nogenformelt Frugt af deres Anstrengelser; altsaa, For skjellen i den Henseende vil neppe være at mærke. Endelig have de ærede Medlemmer uddannet et virkelig System for, hvorledes en Opposition bør være; de have bygget for os en hel Lærebogning af Regler, som jeg tror ere meget gode, for, hvorledes en Opposition bør føre sig heri Livet. Naar de ærede Medlemmer nu ogsaa ville paatage sig ved Exempler, at vise hvorledes disse Regler lade sig udføre i Praxis, saa tror jeg, at vi ville naae et langt Skridt fremad. Det er jo en bekendt Sag, at ærede Medlemmer paa denne Side af Salen ikke have en selvstændig Politikk eller en selvstændig Tanke, men at de hjælpe sig med de ærede Medlemmers aflagte. (En Stemme: Det er rigtigt). Det ærede Medlem siger, at det er rigtigt, og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem af og til har gjort os opmærksom paa dette Forhold, men det er en Mangel med Hensyn til Oppositionens Førelse, at det ærede Medlem endnu ikke har givet os et rigtigt følgerærdigt Exempel. Der er efter min Mening en Opgave for dem her paa dette Punkt, og det er den at være banebrændende og toneangivende for hele vor Politikk. Naar Luren kommer til os at blive de Svage, saa ville vi da ogsaa kunne kopiere de ærede Medlemmer paa dette Punkt. Derimod tror jeg ikke, at de ærede Medlemmer naae Noget paa den Vej, de hidtil have fulgt, ved heri Thinget og udenfor at fremkomme med idelige Klager over Oppositionens Umedgjørlighed og idelige Formaninger til Oppositionen om at vise en større Smøbekommen. Alt dette beror i sit Væsen paa en Misforstaaelse; jeg tror, at Grunden dertil er, jeg tør sige en parlamentarisk Graabighed. De ærede Medlemmer ville baade have i Rose og Sæf. De ærede Medlemmer ville for det Første hævde et Regjeringspartis Stilling med alle de Behage-

ligheder, der følge deraf. Jeg skal imidlertid villig indrømme, at Behagelighederne for Diebliffet ikke ere saa store, som de kunde være; men jeg antager dog, at der er saadanne for de ærede Medlemmer, og det slutter jeg af den Saadnakthet, hvormed de, om jeg saa tør sige, presse Citronen til den sidste Draabe. Men de ærede Medlemmer kræve tillige for sig, hvad de ikke med Rette kunne fordræ samtids med, at de saaledes hævde et Regjeringspartis Stilling, det Hensyn og den Smøbekommen, som er Oppositionens Ret. Det er dette, som de ærede Medlemmer gjøre; de ville paa een Gang være Regjeringsparti og have Magten, og paa samme Tid ville de have, at der skal tages det Hensyn til denne og vises den Velvillie imod dem, som er den svag Parts, Oppositionens Lod, de ville paa een Haand samle baade Flerpartiets og Mindretallets, baade Regjeringspartiets og Oppositionens, baade den Stærkes og den Svages Ret. Men dette, tror jeg, er for meget; de maa træffe et Valg, de maa, om jeg saa maa sige, gaa lidt mere radikalt tilværks; der ligger der et Enten-Eller. Ærede Medlemmer maa enten for sig hævde Regjeringspartiets Stilling, og saa maa de være belavede paa at benytte den Magt, de have, til at overvinde den Modstand, der fra Oppositionens Side bliver sat imod dem. Jeg tror ikke, at denne Modstand vil tage af, men at den vil blive stærkere og stærkere, efterhaanden som den trænger dybere ned i Folket. Eller ogsaa, hvis de ærede Medlemmer ikke have Hjerte og Villie til at gaa denne Vej, saa er der ikke Andet for dem at gjøre end at tage den Svageres Stilling, og opnaa alle de Fordele, som følge af denne svagere Stilling, og det er mig hjært at tro, at den nuværende Opposition som Regjeringsparti i den Henseende vil vise sig i høi Grad smøbekommende overfor de ærede Medlemmer. Jeg er aldeles vis paa, at de ærede Medlemmers Duffer under saadanne forandrede Forhold næsten ville blive Løve, hvormod jeg paa den anden Side har det Haab, at de ærede Medlemmers Fordringer ikke faae Lovskraft. Men samtids med, at vi saa vilde faae en i Sandhed god Opposition, en Opposition, som i Følelsen af sin Svaghed vilde være glad ved smaa Indrømmelser, taknemmelig og erkjendelig for en ringe Smøbekommen, kort sagt en besteden Opposition, saaledes som de ærede Medlemmer ofte have fremstillet for os Idealet af en Opposition, tror jeg, at vi vilde faae et Regjeringsparti, der kunde opfylde sin Bestemmelse heri Verden. Paa dette Punkt have vi jo de ærede Medlemmers Forbillede fra tidligere Tid, den Gang de vare de Stærke her. Nu tror jeg ganske vist aldrig, at den nuværende Opposition i den Henseende vil naae det Forbillede, som de ærede Medlemmer paa den anden Side have givet, da de vare de Stærke, jeg tror aldrig, at vi ville naae til denne skrupuløse Udfolden af Magt, som den Gang fandt Sted. Jeg